

Nr 219.

Af herr **Lindhagen**, om skrifvelse till *Kungl. Maj:t* angående åtgärder till värnpliktiges skyddande mot förlust af innehafda anställningar på grund af inkallandet till tjänstgöring.

I trontalet förebådas vissa lättnader ifråga om sådana värnpliktiga, som äro familjeförsörjare. Detta gifver anledning till en erinran om äfven ett annat synnerligen stort bekymmer för många värnpliktige.

Ofta inträffar nämligen att en värnpliktig, som tidigare lyckats, efter mycket bekymmer merendels, få en anställning, mister densamma, då han inkallas för att fullgöra sin värnplikt. Ibland kan må hända arbetsgifvaren själf vara tvungen till att definitivt afskeda den olycklige, därför att ett vikariat ej alls eller endast med stor svårighet kan anordnas. Men mycket ofta kanske oftast beror afskedandet på bristande god vilja eller felande eftertanke.

Det är ej godt att säga hvad som kan åtgöras åt detta. Men något måste göras. Ty det är alldeles förkastligt, att statsmakten på detta sätt icke blott tar obemedlade värnpliktige från deras arbete under värnpliktstiden utan äfven tillfogar dem ekonomiskt obestånd för tiderna närmast därefter, ja, kanske för lifstiden. När man lägger på den värnpliktige en förpliktelse att ägna en del af sitt lif till utbildning i krigstjänst så faller å andra sidan en förpliktelse på staten och arbetsgifvaren att värna honom på det ena eller andra sättet mot efterräkningar i förenämnda afseende.

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 4 saml. 78 häft. (Nr 219—221.)

Det hemställes alltså,

att Riksdagen ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte öfverväga på hvad sätt genom lagbestämmelser eller andra åtgärder värnpliktige må kunna skyddas mot att i följd af inkallandet till värnpliktens fullgörande förlora sina anställningar och därigenom tillskyndas skada i olika afseenden.

Stockholm den 26 januari 1912.

Carl Lindhagen.
